

- 4) 40 zł w innych miastach,
- 5) 35 zł w pozostałych miejscowościach.

2. Ryczałty wymienione w ust. 1 obowiązują w następujących okresach:

- 1) w ciągu całego roku:
 - a) w m.st. Warszawie, w m. Krakowie i m. Wrocławiu,
 - b) w województwach: krakowskim, szczecińskim, wrocławskim i zielonogórskim,
- 2) od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca i od dnia 1 czerwca do dnia 30 września:

w województwach: katowickim, opolskim i rzeszowskim,
- 3) od dnia 1 czerwca do dnia 30 września:

w innych miastach wyłączonych z województw i województwach nie wymienionych w pkt 1 i 2.

§ 2. 1. W razie korzystania w czasie podróży służbowej z noclegu w hotelu lub innym zakładzie hotelarskim pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na podstawie rachunku, z tym zastrzeżeniem, że nie mogą być rozliczane — w okresie całego roku — rachunki za noclegi w apartamentach hoteli i zakładów hotelarskich wszystkich kategorii.

2. Zastrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do osób wymienionych w zdaniu pierwszym § 27 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. Nr 38, poz. 279 z późniejszymi zmianami) oraz do osób towarzyszących delegacjom zagranicznym.

§ 3. Przepisów § 1 i § 2 nie stosuje się, jeżeli pracownikowi został zapewniony nocleg bezpłatny lub po niższej cenie niż ryczałty określone w § 1 ust. 1 przez państwową jednostkę organizacyjną zlecającą podróż służbową albo przez jednostkę, do której pracownik się udaje.

§ 4. Upoważnia się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do:

- 1) wprowadzania w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska oraz Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki zmian w okresach i zakresie stosowania ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych oraz do określenia warunków korzystania w podróżach służbowych z hoteli kategorii „LUX” i zakładów hotelarskich kategorii I,
- 2) określenia wypadków, w których pracownik uprawniony jest do korzystania w czasie podróży służbowej z samodzielnego pokoju w hotelu (w zakładzie hotelarskim).

§ 5. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i społecznym stosowanie przepisów uchwały.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się ministrom, kierownikom urzędów centralnych oraz przewodniczącym prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 7. Traci moc uchwała nr 91 Rady Ministrów z dnia 28 maja 1969 r. w sprawie ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych (Monitor Polski Nr 21, poz. 173).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

215

ZARZĄDZENIE Nr 56 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 27 lipca 1972 r.

w sprawie zapobiegania nieuzasadnionemu wzrostowi kosztów inwestycji.

W celu przeciwdziałania wzrostowi planowanych kosztów inwestycji w toku ich realizacji, zagrażającemu osiągnięciu efektów społeczno-ekonomicznych założonych w 5-letnim planie społeczno-gospodarczego rozwoju kraju na lata 1971—1975 i wykonaniu rzeczowego programu w sferze inwestycji produkcyjnych i usługowych planu centralnego i terenowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za koszt nieprzekraczalny w okresie realizacji i rozliczania poniesionych nakładów i osiągniętych efektów z inwestycji uważa się wartość kosztorysową, określoną w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych lub w dokumentacji jednostadowej, stanowiących podstawę decyzji o włączeniu inwestycji do planu i jej realizacji.

2. Przy opracowaniu projektów technicznych jednostki projektowania są obowiązane do przestrzegania planowanych kosztów, określonych w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych. W razie nieuzasadnionego ekonomicznie przekroczenia planowanego kosztu w fazie projektu technicznego inwestor jest upoważniony do odmowy przyjęcia projektu i żądania jego zmiany na koszt i odpowiedzialność jednostki projektowania, przy jednoczesnym zastosowaniu sankcji umownych, przewidzianych w umowie o wykonanie prac projektowych.

3. W toku dalszego projektowania technicznego należy przyjąć zasadę, że inwestorzy nie mogą zlecać wykonywania projektów technicznych jednostkom projektowania w większym zakresie rzeczowym niż przewidziany w założeniach techniczno-ekonomicznych, jeśli miałyby to spowodować wzrost kosztów. W takich wypadkach jednostka projektowania może odmówić wykonania zlecenia opracowania projektu technicznego do czasu zatwierdzenia zmiany założeń techniczno-ekonomicznych w trybie ustalonym w uchwale nr 75 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 23, poz. 133).

§ 2. 1. W celu zapewnienia odpowiednio wczesnego przeciwdziałania wzrostowi kosztów inwestycji będących w toku realizacji ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i prezydium wojewódzkich rad narodowych wprowadzą bezzwłocznie sukcesywną kontrolę zgodności kosztu realizowanych inwestycji z kosztem ustalonym w założeniach techniczno-ekonomicznych oraz zlecają podległym organom kontrolno-rewizyjnym nadzór nad przestrzeganiem dyscypliny kosztów inwestycji.

2. Sukcesywna kontrola kosztów realizowanych inwestycji powinna być prowadzona przez dyrektorów przedsiębiorstw inwestujących (jednostek równorzędnych) w miarę

realizacji robót i dostaw. Dyrektorzy przedsiębiorstw inwestujących (jednostek równorzędnych) ponoszą odpowiedzialność za zgodność zapłaty za wykonywane roboty i dostawy z umową i wyceną kosztorysową lub z ustalonym ryczałtem.

3. Jeśli kontrola ta wykaże zagrożenie przekroczenia wartości kosztorysowej, dyrektor przedsiębiorstwa inwestującego (jednostki równorzędnej) powinien przeprowadzić przy udziale jednostki projektowania weryfikację założeń techniczno-ekonomicznych w celu ograniczenia zakresu rzeczowego, nie powodującego jednak zakłóceń w prawidłowej eksploatacji obiektów i urządzeń oraz nie eliminującego niezbędnych urządzeń towarzyszących (socjalnych itp.). Weryfikacja ta powinna zmierzać do utrzymania pierwotnie zatwierdzonego kosztu inwestycji bez obniżenia planowanych efektów produkcyjnych (usługowych). W szczególnych wypadkach dyrektor przedsiębiorstwa inwestującego (jednostki równorzędnej) powinien przedstawić odpowiednie wnioski organowi, który zatwierdził uprzednio założenia techniczno-ekonomiczne.

4. Jeżeli nie ma możliwości utrzymania pierwotnie zatwierdzonego kosztu inwestycji pomimo weryfikacji, a wzrost kosztów przekracza 10% wartości kosztorysowej inwestycji, obowiązuje, w zależności od rodzaju inwestycji, tryb postępowania określony w § 4 i 5.

§ 3. 1. Przekroczenie kosztu, ustalonego w założeniach techniczno-ekonomicznych, w toku projektowania lub realizacji powoduje w stosunku do inwestorów sankcje ekonomiczne określone w § 7 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych w 1972 r. (Monitor Polski Nr 23, poz. 132).

2. Dyrektor przedsiębiorstwa inwestującego (jednostki równorzędnej), przed wystąpieniem o zmianę uprzednio ustalonego w założeniach kosztu inwestycji, powinien poinformować konferencję samorządu robotniczego o konsekwencjach ekonomicznych dla przedsiębiorstwa i jego załogi z tytułu przekroczenia planowanego kosztu inwestycji.

3. Organy upoważnione na mocy przepisów § 14 uchwały nr 75 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 23, poz. 133) do zatwierdzenia zmian założeń techniczno-ekonomicznych, powodujących zwiększenie kosztu inwestycji, powinny przed podjęciem decyzji zbadać gruntownie zasadność wzrostu kosztów i ustalić sankcje organizacyjne i ekonomiczne w stosunku do jednostek i osób, odpowiedzialnych za ten stan rzeczy.

§ 4. 1. W wyjątkowych wypadkach, w stosunku do inwestycji szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej, imiennie określonych w narodowym planie gospodarczym, opartych na zagranicznych rozwiązaniach technologicznych, dla których nie sporządzono założeń techniczno-ekonomicznych, należy przed zatwierdzeniem planu przeprowadzić wnikliwe badania, oparte na analizie kosztów innych, zbliżonych pod względem technologicznym i kapitałochłonności inwestycji lub na indywidualnych kalkulacjach wyceny kosztów podstawowych składników danego przedsięwzięcia (zadania) w celu ustalenia prawidłowego szacunku łącznego kosztu. Przy określaniu tego kosztu zaleca się uwzględnienie odpowiedniej rezerwy w zależności od stopnia rozpoznania podstawowych składników kosztów. Za optymalne określenie kosztów tych inwestycji odpowiedzialni są właściwi ministrowie w odniesieniu do przedsięwzięć (zadań) realizowanych w planie centralnym i prezydium wojewódzkich rad narodowych w odniesieniu do inwestycji realizowanych w planie terenowym.

2. Jeśli po opracowaniu założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji, o których mowa w ust. 1, okaże się, że koszt danej inwestycji istotnie przekracza ocenę szacunkową przyjętą w planie, właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) i prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinni przed zatwierdzeniem założeń techniczno-ekonomicznych (lub dokumentacji jednostadiowej) przeprowadzić ekspertyzę danego przedsięwzięcia (zadania), obejmującą program rzeczowy oraz wycenę kosztów, w celu dokonania odpowiednich zmian, nie powodujących obniżenia ekonomicznej efektywności zamierzonej inwestycji.

3. Jeśli na podstawie przeprowadzonej ekspertyzy, o której mowa w ust. 2, okaże się niemożliwe utrzymanie kosztu danej inwestycji na poziomie zbliżonym do wyceny szacunkowej pierwotnie ustalonej w planie oraz utrzymanie ustalonej efektywności ekonomicznej, a koszt danego przedsięwzięcia (zadania) wzrasta ponad 10% — wówczas właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinni przedstawić Prezesowi Rady Ministrów wnioski co do rozpoczęcia realizacji inwestycji, jej kontynuowania lub zaniechania, po uprzednim uzyskaniu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

4. Przy przedstawianiu wniosku, o którym mowa w ust. 3, właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinni równocześnie wskazać sposób pokrycia zwiększonych nakładów inwestycyjnych z tytułu wzrostu kosztu inwestycji (z rezerw własnych, przez zaniechanie innych zadań itp.).

5. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się również w razie zmian założeń techniczno-ekonomicznych innych inwestycji, zaliczonych do szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej, nie wymienionych w ust. 1.

§ 5. 1. Wzrost wartości kosztorysowej pozostałych inwestycji branżowych (nie zaliczonych do szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej) o więcej niż 10% może być zatwierdzony tylko przez właściwy organ w trybie ustalonym w uchwale nr 75 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 23, poz. 133), pod warunkiem jednoczesnej rezygnacji z innych nowych inwestycji, w takim zakresie, aby nie wystąpił ponadplanowy wzrost zaangażowania inwestycyjnego i przekroczenie nakładów, określonych dla ministerstwa (województwa).

2. Przepis ust. 1 dotyczy również budownictwa mieszkaniowego oraz inwestycji jednostek budżetowych polegających na budownictwie inwestycyjnym, z tym że w odniesieniu do budownictwa, dla którego określono normatywne koszty lub ceny, obowiązują one we wszystkich fazach procesu inwestycyjnego (projektowania, planowania, realizacji i rozliczania).

§ 6. Zobowiązuje się ministrów do wzmocnienia nadzoru nad prawidłowością decyzji, podejmowanych przez dyrektorów zjednoczeń, kombinatów i wielkich przedsiębiorstw na podstawie uprawnień nadanych im w § 3 pkt 3 lit. b) uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1972 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych przemysłu kluczowego i dyrektorów ich zjednoczeń (Monitor Polski Nr 13, poz. 90).

§ 7. Dokonywane w toku realizacji inwestycji zmiany zwiększające jej koszt nie mogą być podstawą do przekraczania ogólnych nakładów określonych w 5-letnim planie społeczno-gospodarczego rozwoju kraju na lata 1971—1975 dla poszczególnych ministerstw i województw oraz nie mogą

powodować obniżenia efektów produkcyjnych i usługowych, określonych tym planem.

§ 8. W celu przeciwdziałania wzrostowi kosztów inwestycji produkcyjnych w toku ich realizacji, w związku z dodatkowymi żądaniami jednostek terenowych, dotyczącymi uzupełniającego świadczenia inwestorów w postaci udziałów na inwestycje komunalne i towarzyszące ponad wielkości uzgodnione przy zatwierdzaniu założeń techniczno-ekonomicznych i rozpoczynaniu realizacji inwestycji podstawowej, ustala się zasadę, że wszelkie dalsze zwiększenia kosztów ponoszą te jednostki, które realizują inwestycje komunalne lub towarzyszące bądź prowadzą inwestycje wspólne (skojarzone).

§ 9. 1. Zobowiązuje się banki finansujące inwestycje do pogłębienia kontroli kosztów nowo rozpoczynanych inwestycji oraz wzrostu kosztów inwestycji realizowanych w stosunku do ustaleń wynikających z założeń techniczno-ekonomicznych (dokumentacji jednostadiowej) oraz sygnalizowania jednostkom zwierzchnim inwestorów nieprawidłowości występujących w realizacji inwestycji.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego oraz Naczelny Dyrektor Banku Rolnego są obowiązani przedstawiać Prezesowi Rady Ministrów oraz Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, co najmniej raz do roku w terminie do dnia 30 kwietnia, analizę rzeczywistych kosztów zrealizowanych inwestycji, ze wskazaniem przyczyn wzrostu kosztów, oraz ocenę sytuacji w dziedzinie kosztów inwestycji będących w toku realizacji wraz z wnioskami, zmierzającymi do zastosowania środków przeciwdziałania. Odpisy tej analizy powinny być przekazywane Ministrowi Finansów oraz zainteresowanym ministrom i prezydiom wojewódzkich rad narodowych, w części ich dotyczącej.

§ 10. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielni wprowadzenie zasad zawartych w zarządzeniu w odniesieniu do inwestycji spółdzielczości.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

216

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 lipca 1972 r.

w sprawie rejestracji przedpoborowych mężczyzn urodzonych w 1954 roku.

Na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rejestrację mężczyzn urodzonych w 1954 r. przeprowadzą właściwe organy administracji prezydiów gromadzkich, miejskich i dzielnicowych rad narodowych oraz

rad narodowych osiedli w okresie od dnia 20 listopada do dnia 20 grudnia 1972 r.

§ 2. Termin ogłoszenia rejestracji, o której mowa w § 1, ustala się na dzień 6 listopada 1972 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Ociepka*

217

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 24 lipca 1972 r.

w sprawie ceny, warunków i trybu sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych.

Na podstawie art. 5 i 8 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw, związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. z 1958 r. Nr 17, poz. 71, z 1963 r. Nr 28, poz. 168, z 1968 r. Nr 3, poz. 6 i z 1971 r. Nr 27, poz. 250) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Cena sprzedażna państwowych nieruchomości rolnych.

§ 1. 1. Ustala się podstawową cenę sprzedażną jednego hektara państwowych gruntów rolnych w następującej wysokości:

1) grunty orne:

Grupa powiatów	Strefa ekonomiczna	Cena w tysiącach złotych za 1 ha w klasach:							
		I	II	IIIa	IIIb	IVa	IVb	V	VI
I	wielkomiejska	36	33	21	19	18	17	11	8,5
	miejska	33	30	19	17	16	15	10	7,5
	wiejska	31	27	15	14	13	12	7	5
	wiejska oddalona	28	25	13	12	11	10	6,5	4,5